

Θράκ. (Αίν.) Στερελλ. (Αιτωλ.) κ. ά. άλούπισ ό, Πελοπν. (Στεμν.)

Έκ του ούσ. άλεπόσ. Διά τώ άρσ. άλούπισ πβ. τώ στόμα και ό 'στόμας, τώ άθότυρο και ό άθότυρος κττ.

1) Άλώπηξ Ζάκ. Ήπ. Θράκ. (Αίν. κ. ά.) Ίων. (Σμύρν.) Καπ. (Σίλ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Κύπρ. Πελοπν. (Λάστ. Στεμν. κ. ά.) Στερελλ. (Αιτωλ.) κ. ά.: Τ' άλούπιν έβγαλεν τ' άμ-μάδκια του γαδάρον (έκ παραμυθ.) Κύπρ. Ούλουτζίματα άλουπιών (ώρυγαι άλωπέκων) Σίλ. || Φρ. Είναι άλούπι (έπί του εύφρυός, πονηρού και πανούργου διά τήν γνωστήν της άλώπεκος πανουργίαν) Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Ήρτεν τ' άλούπιν τώ καθούπιν, τώ τελώνιον της γής, τώ όχτρομούτσουρον (έξ έπφδ.) Κύπρ. || Άσμ.

Ευπνί τ' άλάφια γιά βοσκή, τ' άλούπια γιά κυνήγι Σμύρν.

Κράζει τ' άλάφια 'ς τή βοσκή, τ' άλούπια 'ς τώ κυνήγι Ήπ.

Έρθε τ' άλέπι, | έφας τώ πετεινί,
που 'λάλει και ξύπνα | τώ δόλιο τώ γέρω

Ήπ.

Θέ μου, μη κράξη ό κόκορας και ξημερώσ' ή μέρα
κ' εκείνος ό πεντέρημος άρχισε νά λαλή,
άλούπισ νά τόν φάη

Στεμν. Συνών. ιδ. έν λ. *άλέπα. Ή λ. υπό τόν τύπ. Άλούπισ και έπών. 2) Δέρμα άλώπεκος Ήπ. Πελοπν. (Λάστ. κ. ά.) Στερελλ. (Αιτωλ.) κ. ά. — Λεξ. Βυζ. Συνών. ιδ. έν λ. *άλεπιά.

Ή λ. υπό τόν τύπ. Άλούπι και ως τοπων. Πελοπν. (Άρκαδ.)

άλεπιά ή, άμάρτ. άλουπιά Κύπρ.

Έκ του ούσ. άλέπι, παρ' ό και άλούπι.

Πανουργία, πονηρία: Σαν άλουπιά φαίνεται ή δουλειά που σου έκατάφερεν. || Φρ. Παίζει άλουπικίς (έπί του υποκριτού και δολίου). Συνών. άλεπήσιος 2, άλεπόνη, άλεπουδιά, άλεπωσύνη. Πβ. άλεπογανιά.

άλέπιστος επίθ. Πόντ. (Τραπ. κ. ά.)

Τώ μεταγν. επίθ. άλέπιστος.

Ό μη έκλεπισθείς.

άλεπίτικα επίρρ. Θράκ.

Έκ του έπιθ. άλεπίτικος.

Πονήρως, ύπούλως: Μē κοιτάζει άλεπίτικα. Τά 'κλεψε άλεπίτικα.

άλεπίτικος επίθ. Θράκ. άλ'πί'τους Θεσσ. (Πήλ.)

Έκ του ούσ. άλεποϋ, παρ' ό και άλ'ποϋ, και της παραγωγικής καταλ. -ίτικος.

1) Ό άνήκων εις τήν άλώπεκα Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ.: Δέρμα άλεπίτικο. || Φρ. Άλ'πί'κα καμώματα (πανουργίαι) (Πήλ.) 2) Πονηρός Θράκ.: Άλεπίτικο μάτι.

άλεπίτσα ή, άμάρτ. άλωπίτσα (Παρνασσ. 8,698) άλουπίτσα Λεξ. Γαζ. (λ. άλωπέκιον) άλιπίτσα Παξ. άλ'πίτσα Μακεδ. (Άνασελ.)

Υποκορ. του ούσ. άλεποϋ διά της παραγωγικής καταλ. -ίτσα.

1) Μικρά άλώπηξ (Παρνασσ. 8,698) — Λεξ. Γαζ. ένθ' άν. Συνών. ιδ. έν λ. άλεπάκι. 2) Είδος σταφυλής με

έπιμήκεις βότρους όμοίους πρός ούράν άλώπεκος, ή τών άρχ. άλωπεκίς (ιδ. ΜΣτεφανίδ. έν Λαογρ. 9 (1926) 445) Μακεδ. (Άνασελ.) Συνών. άλεποουρά 2. 3) Φυτόν τι, έκ του όποιου κατασκευάζονται σάρωθρα Παξ. [**]

*άλεπιτσερό τό, άλιπιτσερό Παξ.

Έκ του ούσ. άλεπίτσα και της παραγωγικής καταλ. -ερό.

Τόπος ένθα φύεται τώ φυτόν άλεπίτσα 3.

άλεπίτσος ό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Υποκορ. του ούσ. άλεπόσ διά της παραγωγικής καταλ. -ίτσος ως και άνθρωπίτσος, παιδίτσος κττ.

Μικρά άλώπηξ. Συνών. ιδ. έν λ. άλεπάκι.

*άλεπόβακλος επίθ. Θηλ. άλουποβάκλα Κύπρ. άλουποβάκλισσα Κύπρ.

Έκ τών ούσ. άλεποϋ και βάκλα.

Ό έχων ούράν ως ή της άλώπεκος, ήτοι μακράν και θυσανωτήν, επί ζώου. Συνών. *άλεποούρης.

άλεπόβηχας ό, άμάρτ. άλουπόβηχ-χας Κύπρ.

Έκ τών ούσ. άλεποϋ και βήχας.

1) Βήξ ξηρός και άνευ φλέγματος, βραγχνώδης δέ ως ό τών άλωπέκων. 2) Ή νόσος κοκκίτης (όνομασθείσα αὐτῷ διά τόν ξηρόν βήχα).

άλεπογανιά ή, Πελοπν. (Λακων.)

Έκ τών ούσ. άλεποϋ και άγανιά.

Πονηρία, πανουργία άλώπεκος (έκ μεταφ. τών έλιγμών δρόμων, τούς όποιους υποτίθεται ότι κάρνει ή άλώπηξ εκ λογών προνοίας). Πβ. άλεπιά.

άλεπογανίζω άμάρτ. άλουπογανίζω Πελοπν. (Βούρ-βουρ.) άλ'πογανίζω Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ. Κλουτσηνοχ. κ. ά.)

Έκ του ούσ. άλεπογανιά.

Δαπανώ τόν χρόνον μου ματαιώς περιφερόμενος έδῶ και εκεί ένθ' άν.: Ούλη μέρα σήμερα άλ'πογανίζω! Κλουτσηνοχ.

άλεπογάνισμα τό, άμάρτ. άλουπογάνισμα Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Έκ του ρ. άλεπογανίζω.

Τώ άσκόπως περιφέρεσθαι έδῶ και εκεί.

άλεπόγουννα ή, Λεξ. Λάουνδ. Μ. Έγκυκλ. άλιπόγ'να Θράκ. (Άδριανούπ.) άλ'πόγουννα Ήπ. άλεπουδόγουννα άγν. τόπ.

Έκ τών ούσ. άλεποϋ και γούνα. Ή λ. και παρὰ Σομ. Τώ άλεπουδόγουννα έκ του θέματος του πληθ. άλεποϋδες. Παρὰ Βλάχ. άλουπουδόγουννα.

Γούνα, μηλωτή έκ δέρματος άλώπεκος. Πβ. *άλεπιά.

άλεποθάνατος επίθ. Χίος άλιποθάνατος Χίος (Καρδάμ.) 'λουποθάνατος Κύθηρ. Μεγίστ. Πληθ. άλιπου-θάνατα τά, Λέσβ.

Έκ τών ούσ. άλεποϋ και θάνατος.

1) Ό προσποιούμενος τόν άσθενή (θά έσήμαινε πρώ-τον τόν προσποιούμενον τόν νεκρόν έκ μεταφ. της ιδιότη-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

